

Arrest

nr. 295 196 van 6 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinq}ues).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 maart 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/05/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 2 minderjarige kinderen werd op 27/02/2023 negatief afgesloten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde een prothese te hebben aan zijn linkerbeen, verklaarde last te hebben van zijn nieren, maag en hernia. Betrokkene verklaarde eveneens psychische begeleiding te krijgen. Betrokkene verklaarde ook dat zijn 2 minderjarige kinderen psychische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 17/10/2019, 11/01/2021, Internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"6.1.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 van de wet van 15.12.1980.

Het artikel 7 van de wet van 15.12.1980. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (...)

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

De verzoeker zal hierna aantonen dat de artikelen 3 en 8 EVRM geschonden zijn, alsook het hoger belang van het kind.

Bovendien stelt het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel: (...)

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

De verwerende partij is onzorgvuldig tewerk gegaan en heeft het hoorrecht geschonden.

De verwerende partij was op de hoogte van het feit dat de verzoeker een raadsman heeft en nam geen contact met hem op.

De verwerende partij heeft de verzoeker niet gehoord en niet geconfronteerd met de motivering van de bestreden beslissing. De verzoeker had bijkomende bewijzen kunnen overmaken met betrekking tot de situatie van zijn kinderen en zijn privéleven.

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-122014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

Het recht op gehoord te worden maakt bovendien deel uit van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

6.2.Hoger belang van het kind

De bestreden beslissing wordt gesteld dat de verwerende partij er vanuit gaat de kinderen van de verzoeker naar school gaan maar dat het recht op onderwijs geen verblijfsrecht met zich meebrengt. Daarnaast zou een onderwijs van mindere kwaliteit niet in aanmerking kunnen genomen worden. De verwerende partij verwijt de verzoeker dat hij geen dienstige elementen aangebracht zou hebben. De verzoeker wenst vooreerst op te merken dat hij niet gehoord werd en bijgevolg geen bijkomende elementen kon aanbrengen.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij het hoger belang van het vereenzelvigd met het recht op onderwijs terwijl het hoger belang van het kind een veel bredere beoordeling vereist.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt : (...)

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent : (...)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind ;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van he kind ;*
- Kwetsbaarheid ;*
- Recht op gezondheid ;*

-Recht op onderwijs.

De kinderen van de verzoekers zijn ondertussen zeer goed geïntegreerd.

Zij hebben Georgië verlaten in juli 2015 en vervolgens in Duitsland, Frankrijk en België gewoond.

Noch L. (...) noch M. (...) zijn in Georgië naar school geweest.

Zij wonen sinds november 2019 in het Opvangcentrum van M. (...).

L. (...) zit in de klas P6B(B) aan het C.E.S.E. (...) (zie stukken 2-3).

M. (...) zit in de klas P2A(A) van dezelfde school (zie stukken 4-5).

L. (...) en M. (...) spreken op heden zeer slecht Georgisch en communiceren met hun ouders in het Frans. Zelfs als de ouders Georgisch tegen hen spreken antwoorden zij in het Frans.

Het verhoor bij het CGVS van L. (...) werd afgenomen in het Frans en zonder tolk (zie stuk 6).

De kinderen van de verzoekers hebben Georgisch verlaten voordat ze schoolplichtig waren. Ze zijn bijgevolg nooit naar school geweest in Georgië en is niet aangepast aan het Georgisch schoolsysteem.

Het hoeft geen betoog dat het Georgische lettertekens geen enkele gelijkenis vertonen met het alfabet dat in België wordt gebruikt.

L. (...) en M. (...) kunnen geen Georgisch lezen of schrijven.

Hun recht op onderwijs zal bij terugkeer tot in de kern worden uitgehold.

De verzoeker verwijst naar specifieke gegevens met betrekking tot de individuele situatie van zijn kinderen waardoor hun recht op onderwijs tot in de kern zal worden uitgehold.

De verwerende partij schendt de artikelen 3 en 8 EVRM en het hoger belang van het kind.

6.3. Artikel 8 EVRM

Met betrekking tot het gezins- en familieleven stelt de verwerende partij dat de verzoeker in België verblijft met zijn echtgenote en kinderen die tevens het voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten zouden zijn, waardoor de gezinseenheid behouden blijft.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met het privéleven van de verzoeker dat tevens onder bescherming van het artikel 8 EVRM valt.

De verzoeker is bovendien nooit gehoord geweest.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat: (...)

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Naast het gezinsleven wordt ook het privéleven door het artikel 8 E.V.R.M. beschermd. Net zoals het gezinsleven is ook het privéleven een autonoom begrip.

Het Europees Hof voor de rechten van de Mens heeft gesteld dat het privéleven onder andere de fysieke en de psychologische integriteit alsook de sociale ontwikkeling en de identiteit van de persoon omvat:

“Private life is a broad concept incapable of exhaustive definition (Niemietz v. Germany, §29; Pretty v. the United Kingdom, §61; Peck v. the United Kingdom, §57). It covers the physical and psychological integrity of a person and may “embrace multiple aspects of the person’s physical and social identity” (Denisov v. Ukraine[GC], § 95; S. and Marper v. the United Kingdom[GC], §66).

Het EHRM heeft in de zaak *Hoti t. Croatië* (EHRM, *Hoti t Croatië*, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121) gesteld dat maatregelen die het verblijfsrecht in een staat beperken in bepaalde gevallen een schending kunnen uitmaken van het artikel 8 E.V.R.M. indien zij een disproportionele inmenging vormen in het privé leven: *“Having said that, the Court reiterates that measures restricting the right to reside in a country may, in certain cases, entail a violation of Article 8 of the Convention if they create disproportionate repercussions on the private or family life, or both, of the individuals concerned. »*

(EHRM, *Hoti t Croatië*, 63311/14, dd. 26/04/2018 §121)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden van een gevestigde vreemdeling en zijn omgeving vallen onder de definitie van het privéleven in de zin van artikel 8 E.V.R.M. gelet op het feit dat deze banden een deel uitmaken van de sociale identiteit. Een beslissing tot verwijdering of een beëindiging van het verblijf maakt steeds een schending uit het privéleven. Er moet bijgevolg afgetoetst worden of de beslissing tot beëindiging van het verblijf een proportionele en in een democratische staat noodzakelijke inmenging vormt in het privéleven van verzoeker. (*Maslov and Others v. Austria*[GC], § 63).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende met de volgende elementen geen rekening heeft gehouden bij de beoordeling van verzoekers privéleven onder het artikel 8 EVRM.

De verzoekers verblijven als gezin in het opvangcentrum van M. (...) sinds november 2019, ondertussen bijna 4 jaar. Zij zijn zeer goed geïntegreerd en duurzaam en lokaal verankerd.

Dit blijkt onder andere uit de getuigenissen van verschillende personen in het opvangcentrum van M. (...).

Mevrouw S.T. (...), directrice van het opvangcentrum van M. (...), schrijft op datum van 1.03.2023 het volgende:

“Madame, Monsieur,

Je soussignée S.T. (...), directrice du centre Fedasil pour demandeurs d’asile de M. (...) atteste que la famille P.-P. (...) est arrivée dans notre centre en novembre 2019 et n’a jamais posé le moindre problème de vie dans le centre. Au contraire, ils se sont montrés soucieux de la bonne cohabitation avec tout le monde, le respecte des règles. Les enfants sont scolarisés à M. (...), participent activement aux activités organisées par le centre et parlent très bien le français. Je reste à votre disposition pour toute information complémentaire au (...) ou au (...)

Bien à vous,

S.T. (...)

(zie stuk 7)

Meneer M.S. (...), adjunct-directeur van het Fedasil opvangcentrum van M. (...) schrijft op datum van 22.12.2022 het volgende:

“Madame, Monsieur,

Je soussigné M.S. (...), directeur adjoint au sein du centre d’accueil pour demandeurs d’asile, Fedasil M. (...) certifie que madame T.P. (...) et monsieur G.P. (...) résident bien au sein de notre centre d’accueil situé à M. (...). La famille réside chez nous depuis plus de trois ans avec ses deux enfants. Ils sont très bien intégrés dans la vie quotidienne du centre. M. (...) et L. (...), leurs enfants participent aux activités mises en place par notre service animation. Ils sont également suivis par les bénévoles au niveau du suivi des devoirs quant à leur scolarité. L. (...) est notamment affilié au club de football du R.R.T. (...) T. (...) participe aux différentes activités impliquant les parents et femmes dans le centre. Elle et son mari ont pu être des personnes relais quant à leur communauté (géorgienne) et faire le pont avec les personnes russophones du centre. Ils n’ont jamais posé aucun problème au sein du centre et leur inclusion et participation dans le centre ont favorisé de belles synergies au sein de notre établissement. Cordialement, M.S.(...)

(zie stuk 8)

Mevrouw J.N. (...) schrijft op datum van 16.12.2022 het volgende:

“Bonjour, Cela fait maintenant plusieurs années que j’accompagne la famille P. (...) dans leur procédure de demande de protection internationale. En effet, après plusieurs refus du statut de réfugiés la famille a

fait une nouvelle demande d'asile au nom des enfants et de ce fait, ils n'ont plus le droit à la carte orange qui leur permettait tout au moins de travailler. C'est vraiment difficile pour cette famille, surtout pour la maman qui vient me voir régulièrement pour qu'ensemble nous trouvions des solutions à leur situation ; c'est une femme dynamique, calme et qui respecte les règles de fonctionnement du centre ; elle essaye au mieux de s'intégrer en apprenant la langue française et elle se débrouille déjà très bien ; les deux enfants L. (...) et M. (...) vont à l'école à M. (...), ils sont bien intégrés, parlent couramment français, participent aux activités organisés par le centre. C'est une famille qui souhaite rester et vivre en Belgique ; ils se sentent bien et sécurité ici comme m'expliquent les parents tous les jours ; ils ne se voient plus retourner dans leur pays d'origine. Bien à vous, J.N. (...)

(zie stuk 9)

De heer D.D. (...) schrijft het volgende:

"Madame, Monsieur, Je soussignée D.D. (...), médiatrice interculturelle pour demandeurs d'asile du centre de M. (...) atteste que la famille P. (...)/P. (...), accompagnée de ses deux enfants, est résident du centre de Fedasil M. (...). La famille s'est très vite intégrée, participant aux diverses activités proposées dans le centre. Les parents sont une aide et un soutien pour les membres de leur communauté et n'hésitent pas à être des personnes de référence en cas de besoin. La maman participe également au travail communautaire au sein du centre. Les enfants, quant à eux, participent au conseil des enfants et sont volontaires pour aider dès que possible. La famille est très respectueuse des autres résidents et collaborateurs. Je reste à votre disposition pour toute information complémentaire au (...). Bien à vous, D.D. (...)

(zie stuk 10)

Mevrouw E.M. (...) schrijft het volgende over de verzoekers:

"Geachte mevrouw, meneer Mijn naam is E. (...), ik woon in, A. (...), namelijk in S. (...). Ik ken de familie P. (...) en we hebben nog steeds contact. Ik wil zeggen dat deze mensen erg goede, doelgerichte, goede ouders en goede vrienden zijn. Je kunt altijd op hen rekenen, want ze staan altijd klaar om een mens in nood zo goed mogelijk te helpen. Met vriendelijke groet, M.E. (...)"

(zie stuk 11)

De verzoeker heeft gedurende zijn lang verblijf in M. (...) een privéleven opgebouwd, waar de verwerende partij geen rekening mee houdt.

De bestreden beslissing schendt het recht om gehoord te worden, het artikel 8 EVRM en de overige artikels en rechtsprincipes opgesomd in het middel."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat op 30 mei 2022 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Er wordt tevens in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en dit als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 2 minderjarige kinderen werd op 27/02/2023 negatief afgesloten.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde een prothese te hebben aan zijn linkerbeen, verklaarde last te hebben van zijn nieren, maag en hernia. Betrokkene verklaarde eveneens psychische begeleiding te krijgen. Betrokkene verklaarde ook dat zijn 2 minderjarige kinderen psychische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.”

Er wordt tot slot gemotiveerd dat aangezien de verzoekende partij al op 17 oktober 2019 en op 11 januari 2021 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten, op grond van artikel 74/14, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, wordt bepaald op zes dagen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

3.7. De verzoekende partij levert kritiek op de motieven in de bestreden beslissing over het hoger belang van het kind, die concreet luiden als volgt:

“Betrokkene verblijft in België met zijn 2 minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de kinderen van betrokkene ouder dan drie jaar zijn, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat de kinderen momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar. Het verzoek om internationale bescherming van de 2 minderjarige kinderen werd op 27/02/2023 negatief afgesloten.”

Gelet op voornoemde motieven kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind vereenzelvigd met het recht op onderwijs terwijl het hoger belang van het kind een veel bredere beoordeling vereist. Uit voornoemde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een bredere beoordeling heeft gemaakt. Zij motiveert immers niet alleen over het onderwijs van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij, doch stelt ook dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.8. De verzoekende partij wijst in dit verband op artikel 24 van het Handvest, op artikel 22bis van de Grondwet en op de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag.

3.9. De Raad wijst erop dat de Raad van State over artikel 22bis van de Grondwet heeft gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52- 0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

Betreffende de aangevoerde schending van de artikelen 3, 5, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag, volstaat het in principe om te stellen dat dit verdrag geen directe werking heeft zodat de verzoekende partij alleen al om die reden er zich niet met gunstig gevolg op kan beroepen. De verwijzing in het verzoekschrift naar de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Kinderrechtenverdrag en de bijhorende theoretische uiteenzetting in dit verband, zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

Artikel 24 van het Handvest luidt als volgt:

“De rechten van het kind 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht. 2. Bij alle handelingen in

verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld. (...)". In casu is artikel 24 van het Handvest bijgevolg van toepassing aangezien de bestreden beslissing een tenuitvoerlegging betreft van de Terugkeerrichtlijn. De Raad neemt aan dat de bestreden verwijderingsmaatregel gericht tegen de verzoekende partij ook de belangen van haar minderjarige kinderen beïnvloedt, te meer gelet op het feit dat ook de twee minderjarige kinderen het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, derwijze dat de gemachtigde bij het treffen van deze maatregel ertoe was gehouden om het hoger belang van het kind in rekening te nemen.

3.10. Betreffende het hoger belang van het kind herhaalt de Raad dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maar kan spelen indien de verzoekende partij (een) kind(eren) heeft, *quod in casu*, en de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor het hoger belang van de kinderen. Door te stellen dat haar kinderen ondertussen zeer goed geïntegreerd zijn, dat zij Georgië hebben verlaten in juli 2015 en vervolgens in Duitsland, Frankrijk en België hebben gewoond, dat noch L., noch M. in Georgië naar school is geweest, dat zij sinds november 2019 in het opvangcentrum van M. wonen, dat L. in de klas P6B (B) zit aan het C.E.S.E. en dat M. in de klas P2A (A) van dezelfde school zit, dat de kinderen Georgië hebben verlaten voordat ze schoolplichtig waren en dat zij bijgevolg nooit naar school zijn geweest in Georgië, toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze de verwijderingsmaatregel ingaat tegen het hoger belang van het kind. Zij toont met haar betoog niet aan op welke wijze een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van haar minderjarige kinderen schaadt.

De verzoekende partij betoogt dat haar kinderen op heden zeer slecht Georgisch spreken en met hun ouders communiceren in het Frans, dat de kinderen zelfs in het Frans antwoorden als de ouders Georgisch tegen hen spreken, dat het verhoor van L. bij het CGVS werd afgenomen in het Frans en zonder tolk, dat de kinderen niet aangepast zijn aan het Georgisch schoolsysteem, dat Georgische leertekens geen enkele gelijkenis vertonen met het alfabet dat in België wordt gebruikt, dat L. en M. geen Georgisch kunnen lezen of schrijven, maar beperkt zich tot loutere beweringen en maakt ook niet aannemelijk dat, indien haar kinderen geen Georgisch kunnen spreken, lezen en schrijven, de kinderen dit niet kunnen leren of zich niet kunnen aanpassen aan het Georgisch schoolsysteem, nog minder toont zij met dit betoog aan dat er in Georgië geen geschikt onderwijsaanbod voor haar kinderen voorhanden is of dat scholing niet mogelijk zou zijn, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen omtrent de scholing van de kinderen niet in overweging heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt weliswaar dat het recht op onderwijs van de kinderen bij terugkeer zal worden uitgehold tot in de kern, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Betreffende de scholing in België wijst de Raad er nog op dat het hoger belang van het kind niet louter samenvalt met het recht op onderwijs van het kind. Bovendien gaat de verplichting om de belangen van het kind te betrekken in beslissingen die het rechtstreeks dan wel onrechtstreeks aanbelangen, niet zover dat de betrokken vreemdelingen en hun kinderen niet meer zouden mogen worden bevolen om het grondgebied te verlaten. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het immers nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in, doch deze bijzondere plaats maakt het niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GH nr. 30/2013, 7 maart 2013, B.10). In de bestreden beslissing wordt eveneens gesteld dat het in het hoger belang van de minderjarige kinderen is om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, *quod in casu*, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. In de mate dat het welzijn van de minderjarige kinderen ook hun recht op onderwijs omvat, merkt de Raad op dat het loutere feit dat minderjarige kinderen hangende procedures in België of in illegaal verblijf naar school (kunnen) gaan er niet *ipso facto* toe leidt dat een terugkeer naar

het herkomstland of het land waar zij mogen terugkeren hun belangen schaadt. Daarnaast wijst de Raad erop dat de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de kinderen in de eerste plaats bij de ouders ligt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij gebiedt hen enkel om, samen met hun minderjarige kinderen, het grondgebied te verlaten. Het komt aan de ouders toe om het nodige te doen teneinde de scholing van hun kinderen in Georgië verder te zetten. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan, het weze herhaald, dat er in Georgië geen geschikt onderwijsaanbod voor haar kinderen voorhanden is of dat scholing daar niet mogelijk zou zijn.

Een schending van artikel 24 van het Handvest en van het hoger belang van het kind wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat omtrent het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“Gezins- en familielevens

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun 2 minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde een prothese te hebben aan zijn linkerbeen, verklaarde last te hebben van zijn nieren, maag en hernia. Betrokkene verklaarde eveneens psychische begeleiding te krijgen. Betrokkene verklaarde ook dat zijn 2 minderjarige kinderen psychische problemen te hebben. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.”

De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat voornoemde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Evenmin toont zij aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familielevens of haar gezondheidstoestand waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.12. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in dit verband een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.13. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

3.14. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.15. Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.16. De verzoekende partij stelt dat zij gedurende haar lang verblijf in M. een privéleven heeft opgebouwd, dat zij als gezin sinds november 2019, ondertussen bijna vier jaar, in het opvangcentrum van M. verblijven, dat zij zeer goed geïntegreerd en duurzaam en lokaal verankerd zijn en dat dit onder andere blijkt uit getuigenissen van verschillende personen in het opvangcentrum van M.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij haar zeer goede integratie en duurzame en lokale verankering uitsluitend onderbouwt met verklaringen van derden doch geen enkel objectief stavingstuk in dit verband voorlegt. Dergelijke stavingstukken bevinden zich evenmin het administratief dossier. Zij toont met haar betoog en de verklaringen van derden geenszins aan dat haar integratie en duurzame en lokale verankering in België van die intensiteit en aard zijn dat zij, *in casu*, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

3.17. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het privéleven niet in rekening te nemen, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.18. De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar verblijf in M. sinds november 2019, haar zeer goede integratie en haar duurzame en lokale verankering geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.19. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.20. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het motief dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum geenszins weerlegt of ontkracht, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.21. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op de hoogte was van het feit dat zij een raadsman heeft en dat de verwerende partij geen contact met hem opnam, doch toont niet aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest met haar raadsman contact op te nemen.

3.22. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij haar niet heeft gehoord en niet confronteerde met de motivering van de bestreden beslissing, dat zij bijkomende bewijzen had kunnen overmaken met betrekking tot de situatie van haar kinderen en haar privéleven, dat uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is voor het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren, dat zij niet werd gehoord over het hoger belang van het kind en bijgevolg geen bijkomende elementen kon aanbrengen en dat zij nooit gehoord is geweest over haar privéleven.

3.23. De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing.

3.24. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. Zij beperkt zich immers tot de stelling dat zij bijkomende bewijzen had kunnen overmaken met betrekking tot de situatie van haar kinderen en haar privéleven, doch zet niet *in concreto* uiteen op welke wijze deze bijkomende bewijzen het al dan niet afleveren van het bevel hadden kunnen beïnvloeden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook niet aantoont dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, dat onder andere het recht op respect voor het privéleven waarborgt, of het hoger belang van de kinderen heeft geschonden. Zij toont met haar betoog dan ook niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden.

3.25. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.26. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER